

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Ἦδη τριακόστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δεκαεπτὰ Γεννάρη,
καὶ μάσκαις στὸ παζάρι.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοιῶνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω.

Χίλια τρακόσα καὶ εἰκοσιτρία,
λὲν πῶς θὰ γίνῃ καὶ ἄλλη φατρία.

Ἀποφασίς περὶ χοροῦ τοῦ Φασουλῆ τοῦ ζωηροῦ.

Φ. — Ἀφοῦ μᾶς ἦλθε γρήγορα τὸ Καρναβάλι φέτος,
καὶ μένε Περικλέτο.
Ἀφοῦ προῶρως ἐγὼ γένηκα μουτσούναις στὸ παζάρι
καὶ τρέχουν ὅλοι πρόθυμοι ποιοῦς νὰ τῆς πρωτοπάρῃ.

Ἀφοῦ καθένας εὐπορεῖ,
κανάγια τοῦ διαδόλου,
ἀφοῦ σὰν καὶ ἄλλοτε χοροὶ
δὲν θὰ γενοῦν καθόλου.

Ἀφοῦ καὶ οἱ ξένοι Πρεσβευταὶ, καθὼς διαθρυλλεῖται,
δὲν θὰ μᾶς κάνουνε χορούς,
γιατὶ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
τὸ Σύμπαν ἀπειλεῖται.

Ἀφοῦ τὸ πᾶν ἀπασχολεῖ
μὴ πάλῃ φρενιασμένη,
καὶ ὅσοι πηγαίνουν γιὰ μαλλὶ
γυρίζουν κουρεμμένοι.

Ἀφοῦ καθὼς παρατηρῶ μὲς στὰς ἰσπεφάνους
ἀρχίσανε τρεχάματα
γιὰ μασκαρένια πράγματα
καὶ μᾶς ζητοῦν ἐράνους.

Ἀφοῦ, φιλτάτη κεφαλῇ,
σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις

πρὸς διασκέδασιν πολλή
παρατηρεῖται τάσις.

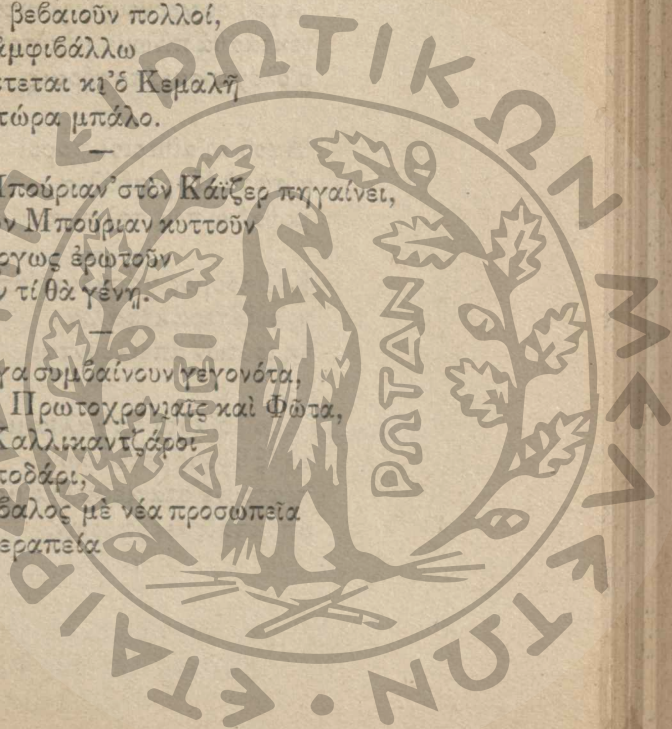
Ἀφοῦ μεγάλα στόματα
κυττάζω κεχηνότα
νὰ θέλουν ξεφαντώματα
καὶ γλεντίγια σὰν καὶ πρῶτα.

Ἀφοῦ γουργούραις σήμερα δὲν νοιώθω στάντερά μου
καὶ κρίσις δὲν ἐνέσκηψε καὶ παρ' ἡμῖν καμμία,
καὶ ἔπαρε σὺ τὴν λύρα σου καὶ ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου
καὶ πᾶμε νὰ γλεντίσωμε σὲ Κεντρικὰ Ταμεῖα.

Ἀφοῦ μὲ βεβαιοῦν πολλοί,
ἐγ' ὅμως ἀμφιβάλλω
πῶς σκέπτεται καὶ ὁ Κεμαλὶ
νὰ δώσῃ τώρα μπάλω.

Ἀφοῦ ποῦ λὲς καὶ ὁ Μπούριαν στὸν Καίξερ πηγαίνει,
καὶ ὅλοι τὸν Μπούριαν κυττοῦν
καὶ περιέργως ἐρωτοῦν
νὰ μάθουν τί θὰ γένῃ.

Ἀφοῦ πολλὰ περίεργα συμβαίνουν γεγονότα,
καὶ μόλις ἐπεράσανε Πρωτοχρονιάς καὶ Φῶτα,
καὶ ὅλοι Καλλικαντζάροι
ἐπήρανε ποδάρι,
μᾶς ἦλθε καὶ ὁ Καρνάδαλος μὲ νέα προσοπεία
ὡς εἶδος θεραπείας.

βασάνων ἀμετρήτων
καὶ κόπων μας ἀτρώτων.

Ἄφου καὶ γδοῦποι καὶ βρονταὶ
φέρουν ἀνατριχίλα,
ἄφου προῶρως, κουτεντέ,
ἐφάνη κι' ἡ γκαμήλα,
κι' ὅλοι κυττοῦν μὲ γέλοια
τὰ τόσα της κουρέλια.

Ἄφου δὲν ξέρει πῶς κανεῖς
τί θὰ τοῦ ξημερώση,
καὶ κάθε' λίγ' ὁμογενεῖς
μᾶς ἀριβάρουν τόσοι.

Ἄφου καὶ μιὰ διάδοσις μεγάλη διαδίδει,
βρὲ Περικλῆ κασίδη,
πῶς κι' ὁ πολὺς Γεννάδιος μὲ τὰ μεγάλα γένεια
στὴν Ρώμην ἀπεστάλη,
καὶ λένε τοῦτοι κι' ἄλλοι:
τὴν πῆτα ποῦφαγε κι' αὐτὸς ἦταν κολοκυθένια.

Ἄφου σὲ τοῦτο τὸ μπουρὶ
καὶ βάτραχοι κοάζουν
πῶς νέους ἄνδρας οἱ καιροὶ
μεγάλους ἐπράζουν.

Ἄφου σὲ κλέη περισσὰ
ἢ φίλη μας Πατρίς κλωσσᾷ
κι' ἐθνικοφρόνων κόμμα.

Καὶ λένε, φίλε φιφτυτοῦ,
πῶς πιθανὸν ἐκτὸς αὐτοῦ
νὰ γίνουν κι' ἄλλ' ἀκόμα.

Ἄφου καὶ τέτοια θὰ γενοῦν
κι' ἐθνικοφρόνως θὰ φρονοῦν
οἱ μέλλοντες σωτήρες.

Ἄφου σὲ χρόνους ζηλευτοῦς
νέκταρ θὰ πίνουμε μ' αὐτοὺς
σ' ἐλόχρυσαις ποτήραις.

Ἄφου κι' αἰθέριοι χοροὶ
αὐτὰ τὰ Καρναβάλια
μαθαίνω πῶς τελοῦνται.

Κι' ὁ κόσμος χάσκει κι' ἀπορεῖ
κι' οὐδέτερα κεφάλια
ἐκ τούτων ἀπειλοῦνται.

Ἄφου σ' αὐτὰ τὰ χάλια μας
κι' ἐξ ὕψους μετεώρων
πέφτουνε στὰ κεφάλια μας
μπόμπαις ἀεροπόρων.

Ἄφου τελεῖτ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
αἱματηρὰ κραιπάλη,
καὶ προχωροῦν Αὐστριακοὶ
κατὰ τῶν Σέρβων πάλι.

Ἄφου κανεῖς στὸν ἄλλο
δὲν δίνει βερσεῖ
μήτε γιὰ Καρναβάλι.

Ἄφου, βρὲ παπαγάλο,
λὲν πῶς τὸ Λαμπασὲ
τὸ πῆραν Ἀγγλογάλλοι.

Ἄφου σὲ κάθε ράχη
καὶ καθεμιά σακκοῦλα
ξεσπάζει τοῦτ' ἢ μπόρα.

Ἄφου σπουδαία μάχη
σ' ἐκείνον τὸν Βιστούλα
ξανάγινε καὶ τώρα.

Ἄφου κι' ὁ νέος χρόνος
μᾶς βρῆκε πάλι μ' αἵματα,
κατάραις κι' ἀναθέματα.

Κι' ἀτέρμονος ἀγῶνος
μᾶς ξεκουφαίνουν φόβοι
καὶ μᾶς σκοτίζουν ζόφοι.

Ἄφου καθεῖς, μαγκούφη,
κρεμᾷ σπαθὶ στὴ μέση,
κι' ἔγινε κλωτσοσκοῦφι
καὶ τῆς Τουρκίας τὸ φέσι.

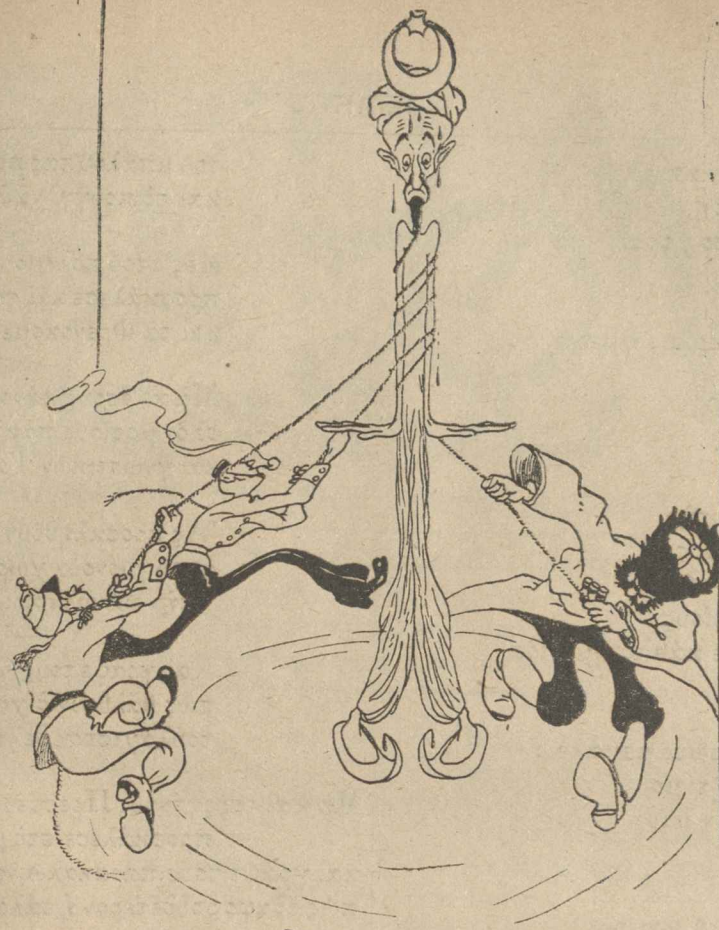
Ἄφου καὶ πᾶν αἰθέριον
λερόνουν κι' ὕψηλόν,
καὶ ρίπτουν στὸν πηλὸν
τὴν φέσα τὴν Ἐμβέρειον.

Ἄφου κοντὰ μας παίζει βαρύδρομος ὀρχήστρα
κι' ἡ Βουλγαρία δὲν παύει νᾶναι Μακεδονίστρα,
κι' ἐγὼ τῆς ξαναλέω: μὲ τὰ Μακεδονίστικα
σ' εἶδα καὶ σὲ λιμπίστηκα.

Ἄφου τῆς Βουλγαρίας βλέπω μεγάλον ἄνδρα
πλανώμενον ἐν Ρώμῃ
καὶ συζητοῦντ' ἀκόμη
μαζὶ μὲ τὸν Σαλάνδρα.

Ἄφου πολλοὶ, κουτάδι,
μᾶς βεβαιοῦν ρητῶς,
ἔποια τροπὴ κι' ἂν λάβῃ
ὁ πόλεμος αὐτός.

Τὸν δύστυχο τὸν Τουρκαλᾶ,
ἔπου τοῦ πῆραν τὰ μαλά,
θὰ τὸν ποτίσουν κώνειον.

Γαῖτανάκι μπερδεμμένο
γὰ τὸ φέσι τὸ καῦμένο.

Καὶ θὰ τὸν στείλουν ἐν πομπῇ
νὰ φάῃ τὸ μουχαλεμπὶ
μὲς στὸ κλεινὸν Ἰκόνιον.

Ἄφου συμβαίνουν ὅλ' αὐτὰ
κι' ὅλοι μεθοῦνε μ' αἶμα,
καὶ σήμερα δὲν τελευτᾷ
κανεῖς θνητὸς ἡρέμα.

Ἄφου καὶ κάποια βώδια μας
γυρεύουν Κομητάτο,
κι' εἶναι ψηλὰ τὰ πόδια μας
καὶ τὸ κεφάλι κάτω.

Ἄφου ποθεῖ μὲ χωρατὰ
καθένας νὰ περάσῃ,
κι' ἡ Ρουμανία μελετᾷ
μετ' οὐ πόλιν νὰ δράσῃ.

Ἄφου κυττάζω πῶς καὶ σύ,
ξυλῆνε πατριώτη,
ὄρεξι δαίχνεις περισσὴ
γιὰ νέε φαγοπότι.

Ἄφου κι' ἄφου καὶ τόσ' ἄφου,
μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας,
μὲ σύνεσιν ἄνδρὸς σοφοῦ
ἐσκέφθην κατὰ μόνας
χορὸ καὶ φέτο, Περικλῆ, στὸ σπῆτι μου νὰ κάνω,
ποῦ νάχη πολυτέλεια καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

II.—Τόσος καιρὸς ἐπέρασε κι' Ἀποκρηαῖς μεγάλαις
καὶ γὰρ χορὸ δὲν ἄνοιξε τῆς ὁμορφαις σου σάλαις.

Τόσος καιρὸς ἐπέρασε
καὶ νέος κόσμος γέραςε,
καὶ μόλις ἀπεφάσις με τοὺς πολέμους φέτο
νὰ καθάρισες, Φασουλῆ, τοῦ μπάλου τὸ παρκέτο.

Εὐοὶ λοιπὸν καὶ τραλαλά...
ἐσκέφθηκες πολὺ καλὰ
χορὸ νὰ δώσης τώρα.

Καὶ νὰ καλέσης, Φασουλῆ,
τὸν ἕνα κι' ἄλλον σεβνταλή
καὶ κάθε Μανταφιόρα.

Πολλοὶ γὰρ αὐτὸ τὸ γογονὸς
θ' ἀνέξουν στόμα κέχηγός,
θὰ χάσουνε τὸν νοῦ τῶν.

Γιὰ χαροκόπι καὶ χορὸ
καταλλήλοτερο καιρὸ
δὲν βρίσκω παρὰ τοῦτον.

Φ.—Ἡ φτώχεια καλοπέρασι, βρὲ Περικλέτο, θέλει,
ὅλην τὴν σοδαρότητα θ' ἀφήσω στοὺς ἐν τέλει,
κι' ἐφέτος ὅπως ἄλλοτε τῆς σάλαις μου θ' ἀνοίξω
καὶ στοὺς στροβίλους τοῦ χοροῦ τὴν πλῆξιν μου θὰ πνίξω.

II.—Γαῖά σου, Καρνάβαλε τζουτζέ,
γαῖά σου, μεγάλε μου γλεντζέ,
ποῦ σὲ γεραίρουν ὅλοι.

Καὶ μὲς στὴν ἀναπαραδιά
κάνεις τοῦ κόσμου τὴν καρδιά
μπαξὲ καὶ περιβόλι.

Φ. — Δὲν ξέρω τοῦτον τὸν καιρό,
βρὲ Περικλῆ κανέφη,
πῶς γιὰ τρικούβετο χορὸ
ἔχω μεγάλο κέφι.

Φαίνεται πῶς ὁ πόλεμος κι' ἡ κρίσις ἡ μεγάλη,
κλαφάρ' Ἰερεμία,
Ἀποκρηῆς καὶ πάλι
μοῦ δίνουν εὐθυμία.

Εἰς ἐσπερίδα ζηλευτὴν
καλῶ τοὺς Ἀθηναίους,
καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν
εἰπὲ' στοὺς κεχηναίους,
κι' ὦ ξεῖν ἀγγέλειν τάχιστα σὲ κάθ' ἐφημερίδα
τὴν χοροεσπερίδα.

Θέλω καὶ πάλι ν' ἀνεβῶ στὸ πρῶτο μεγαλεῖο,
καὶ νὰ γενῇ τὸ σπῆτι μου
γιὰ κάθε συμπολίτη μου
χοροδιδασκαλεῖο.

Π. — Ἐν μέσῳ τοῦτου τοῦ χαμοῦ
δέξου γι' αὐτὸ καὶ παρ' ἐμοῦ
θερμὰ συγχαρητήρια.

Νέα κοστοῦμ' ἄς ράψωμε,
κι' ἔλα λοιπὸν νὰ γράψωμε
μαζὶ τὰ προσκλητήρια.

Φ. — Ἐν πρώτοις προσκλητήριον πρέπει νὰ σταίλῃς σ' ὅ-
τους πρόσφυγας ὁμογενεῖς, [λους
κατόπιν κάλεσ' εὐγενεῖς
καὶ φιφυτοῦ μαριόλους.

Κάλεσε γυναικόπαιδα προσφύγων εὐδαιμόνων
νὰ λησμονήσουν στὸ χορὸ τῶν συμφορῶν τὸν πόνον.
Ἄλλ' ὅμως στής κυρίαίς των, τῆς φρέσκαις σὰν φραντζό-
μῃ γράψῃς τί φορέματα θὰ βάλουνε, κουτέ, [λαις,
γιατί κι' ἐγὼ σὲ βεβαιῶ πῶς στὸ χορὸ μας ὄλαις
θέλωντας καὶ μὴ θέλωντας θάλθοῦνε ντεκολτέ.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐκόπιασαν καὶ τούταις ἐδῶ πέρα
μὲ ντουαλέταις τοῦ χοροῦ τῆς βλέπω νύκτα μέρα,
καὶ συναντῶμαι πάντοτε στῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους
μὲ πρόσφυγας ἐξώμους.

Μέσα σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
Ἀποκρηῆς πλουσίας
ἦλθαν Σιλφίδες γιὰ χοροὺς
ἐκ Θράκης κι' ἐξ Ἀσίας.

Θεάματα παρήγορά
καὶ σταίλε τώρα γρήγορα

τοῦ μπάλου τὰς προ σκλήσεις
καὶ τὸ πουγγὶ νὰ λύσῃς.

Μὲς' στοῦ πολέμου τῆς φωτιαῖς
προσκάλεσε καὶ τοὺς τρελλοὺς
καὶ τὰ Φρενοκομεῖα.

Μὰ κι' ὅσους κάνουνε βουτιαῖς
σὲ δημοσίους πακτωλοὺς
καὶ γνωστικῶν Ταμεῖα.

Ἄς προσκληθοῦν καὶ μερικοί,
ὁποῦ γυρνοῦν χωρὶς βρακί
στὴν εὐθυμὸν κοιλάδα.

Καὶ γράψε τους νὰ μὴ θαρροῦν
πῶς θάλθουν δίχως νὰ φοροῦν
τοὺλάχιστον βελάδα.

Μὰ καὶ τοὺς ξένους Πρεσβευτὰς εὐθὺς καὶ δίχως ἄλλο
προσκάλεσε στὸ μπάλο,
καὶ γράψε τους, παρακαλῶ, νὰ μάθουνε κι' ἐκείνοι
πῶς ἔδαφος οὐδέτερον ἢ σάλα μου θὰ μείνῃ.

Εἰπέ τους, σὲ παρακαλῶ,
νάλθοῦν κι' αὐτοὶ γιὰ τὸ καλὸ
μαζὶ μας ν' ἀποκρέφουν.

Νὰ βγάλουν κάθε συλλογὴ,
νὰ δώσουν τόπο στὴν ὀργή,
κι' ἀντάμα νὰ χορέψουν.

Κάλεσε κι' ὅλους τοὺς γνωστοὺς κι' ἀγνώστους μας κυ-
τοὺς ξένους κι' ἐγχωρίους, [ρίους,
κάλεσε κάθε δυνατὸ κι' ἀδύνατο κουφάρι,
ποῦ φαίνεται πῶς δὲν ἔμπορεῖ τὰ πόδια του νὰ πάρῃ.

Καὶ κάθε Συμπολίτευσιν τὰ μάλα φουσκωμένην,
ἀλλὰ κι' Ἀντιπολίτευσιν ἐγκεκορδυλημένην
ἐν περιτέργοις θρύλοις
πολλοῖς τε καὶ ποιητοῖς.

Ὅντως τῆς ἀνθρωπότητος μεγάλ' ἡ τραγωδία,
ἐν τούτοις μὲς χρειάζεται καὶ λίγη θυμηδία,
ὄντως ὁκατανόητον τὸ δράμα τοῦ πολέμου,
ὅμως ἐμεῖς, τρελλέ μου,
πρέπει καὶ στὸν Καρνάδαλο τὸν νοῦ μας νὰ τὸν στρέψωμε
κι' ἡ φτέρναις μας ν' ἀνάψουνε καὶ νὰ παραχορέψωμε.

Ἐμπρὸς κι' ἐφέτος φτερνώτῃ
μὲ σερπάντὲν καὶ κομφοτὶ
στοῦ μπάλου τὸ μεθύσι.

Καὶ γρήγορα νὰ σὲ χαρῶ
σάλπισε τοῦτον τὸν χορὸ
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.